

ת"פ 17995/10/13 - מדינת ישראל נגד ג'ומעה אחמד

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 17995-10-13 מדינת ישראל נ' אחמד
בפני כב' השופט סאאב דבור
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם ג'ומעה אחמד

החלטה

במעמד הדיון, ביום 18/9/14, הועלתה התנגדות מטעמו של הסניגור המלומד באשר לקבילות הגשתו של קטע השחזור המצולם הנוגע לתיעוד החור הקיים בגריל של כלי-הרכב בו נהג הנאשם, במעמד ההתרחשות נשוא כתב האישום.

לגישתה של ההגנה, המדובר הוא בחוות דעת של עד-מומחה ומשכך, היא צריכה להיות ערוכה, מבחינה צורנית, על פי ההוראות של סעיף 24 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971. מאחר והתיעוד והצילום של הממצא המדובר, אינו עונה על הדרישות של פקודת הראיות והתקנות שעל פיה, לא ניתן יהא לקבל את המוצג ויש להתעלם ממנו, ככל שהוא מתייחס לחור הקיים, ולמסקנות הכלולות בו.

נציג המאשימה העלה את טיעונו בציינו, כי ניתן לקבל את המוצג ואף להעיד את הבוחן, מרק ארליכמן, גם בנוגע לקטע המצולם נשוא התנגדות ההגנה.

לאחר שב"כ המאשימה הגיש תגובה בכתב מטעמו, הונחה על שולחני תגובה נוספת מטעם ב"כ הנאשם בה חזר הוא על טיעונו, חידד אותם והדגיש, כי התנגדותו נוגעת להגשת קטע מסוים מדיסק השחזור המלמד, כביכול, על הסיבה שהביאה לגרימת החור המדובר.

לאחר ששמעתי את דברי הצדדים וייחסתי משקל לטיעונים בכתב אשר הוגשו מטעמים ובשים לב לדין הקיים, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין מקום לקבל את ההתנגדות של ב"כ הנאשם. הדיסק (הכולל את קטע השחזור באשר לחור הקיים בגריל של הרכב), הועבר לידי ההגנה מבעוד מועד; הבוחן, מרק ארליכמן, צילם את הקטע הרוולנטי במסגרת עבודתו כבוחן תאונות דרכים כך שעניין לנו בעד מקצועי ואין זו הפעם הראשונה שבוחנים מתעדים, מצלמים ו/או מסריטים ממצאים מהזירה ו/או נזקים אשר נגרמו לכלי הרכב המעורבים באירוע תעבורתי ו/או פלילי כלשהו.

צורת ההגשה הקבועה בסעיף 24 ובתוספת הראשונה לפקודת הראיות, באה כדי לאפשר לצדדים להגיש חוות דעת מומחה על דרך הכתב. אולם, אי הגשת חוות דעת העונה על הדרישה הצורנית הקבועה בתוספת הראשונה, אין בה,

לבדה, כדי לפגום בקבילות קטע ממוצג מסוים ו/או מוצג כלשהו. במקרה העומד בפתחנו אין בפגם הצורני כדי לגרום לעיוות דין.

מקום בו התייעוד והממצאים של העד הבוחן, מרק ארליכמן, נמסרו לב"כ הנאשם וניתן יהיה לחקור את העד עליהם בחקירה נגדית, אין הצדקה למנוע את הגשת הקטע הרלוונטי המתייחס לחור שנגרם בחלק מסוים מחלקי הרכב. דבריי אלה, באים על רקע תמהיל הנסיבות האופפות את המקרה העומד בפתחנו, באשר לעד הספציפי, תפקידו והראיות שנגבו על ידו.

כלל ידוע הוא, כי שימת הדגש, כיום, הינה על כללי "משקל" ולא על כללי "קבילות" כך שבנסיבות הקיימות, יהיה זה נכון וראוי לא לחסום את עיניו של בית המשפט מלהבחין במכלול הראיות הקיימות אשר נאספו ע"י גורם מקצועי המשמש כבוחן במשטרת ישראל. ברצותו יוכל ב"כ הנאשם להמציא חוות דעת נגדית ו/או לנסות בכל דרך אחרת לקעקע את מסקנותיו של הבוחן מטעם משטרת ישראל.

למותר לציין, כי הקפדה על עריכת חוות-דעת מומחה, מבחינה צורנית, אינה תנאי הכרחי לשמיעת עדותו של עד מומחה (ו/או הגשת ראיה שתועדה וצולמה בזירת האירוע) וזאת במיוחד מקום בו העד מעיד, עולה על דוכן העדים וניתן לעמת אותו עם ממצאיו ומסקנותיו. מכאן, ברור הדבר, כי אין כל הצדקה בגריעת ראיה רלוונטית ממכלול הראיות הקיימות, זאת במיוחד כאשר לנגד עיניו של בית המשפט עומדת המטרה התכליתית שעניינה חיפוש אמת ועשיית צדק ועת מדובר בעד שניתן לחקור אותו ולשמוע את דבריו.

אין מחלוקת בדבר תפקודו של העד מרק ארליכמן כבוחן תאונות דרכים -מזה שנים רבות-. הקליפה/העטיפה הצורנית של הראיה הרלוונטית, אין בה כדי למנוע את בית המשפט מלהתבונן בתוכן של הראיה וליחס לה את המשקל הראוי, בבוא העת, בהתאם לשיקול הדעת המסור לבית המשפט. (י. קדמי, "על הראיות", חלק שני, תש"ע - 2009, 948-949); (תפ"ח (חיפה) 3037/06 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו)). דבריי אלה מקבלים משנה תוקף עת ענין לנו בממצא (החור בגריל של הרכב) שתועד וצולם ולא רק בחוות-דעת נטו שאינה כוללת תיעוד כלשהו.

ברי, כי משקל הראיה ו/או הממצא ו/או המסקנות של הבוחן ייקבעו, בסופו של הליך, על-ידי בית המשפט ועל ידו בלבד.

משמע, הגלימה הצורנית, במקרה זה, אין בה כדי לשמש כאבן נגף המונעת את הגשת הראיה.

אשר על כן, התנגדותו של הסניגור, נדחית.

המזכירות תביא העתק החלטה זו לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

